

למשק, לתקופה של שנה, הצייר יחזקאל שטרייכמן ומשפחתו. הוא היה אדם חביב. עבדנו יחד בבנות. אישתו הייתה מורה להתעמלות ריתמית ומצאה עבודה בבית הספר. המשפחה התאימה עצמה לחיי המשק טוב מאוד וכשחזרו לתל-אביב כעבור שנה, מסר שטרייכמן למשק, כאות הוקרה, ציור שמן גדול על מטע הבנות. התמונה מצאה את מקומה בחדר הקריאה. אלא שאנשי המקצוע - חלילה לא האמנים אלא עובדי הבנות - מצאו בה פגם: שטרייכמן צייר את הבנות באשכול שמוטות כלפי מטה, במקום שיצביעו כלי מעלה, כבטבע, משגה בלתי נסלח בעיני עובדי הענף.

לעתים קלטו אנשים לפניית הסוכנות או מוסדות התנועה, לא תמיד ברור למה. מקרה כזה היה אדם מבוגר, יוצא וינה, שהתגלגל לחופי הארץ בנסיבות לא ידועות. שמו היה קנדי. הוא הציג עצמו כאיש תיאטרון ובמאי. התרשמנו שהכיר אישית שורה של שחקנים ידועים בארץ. לטענתו היה בעבר חבר בצוות הסרטה בריטי, שעסק בהפקת סרטי תעמולה מלחמתית. עברית לא ידע, אך לא הייתה לו בעיה למצוא שותפים לשיחה. כל דיבוריו העידו על ידע מקרוב ולא המצאה. אם כן, מה עסקיו במשק? בליט ברירה. לא היה לו קיום ומישהו בסוכנות נתן את המלצתו. הוא לא ישתהה במשק זמן רב. הוא עומד להתחתן בקרוב. ובאמת, אישה נאה ואלגנטית, בגיל העמידה, ביקרה אצלו לעתים. במה עבד איני זוכר. אני חושב שהעסיקוהו בגינון. הוא לא היה בקו הבריאות. היה חביב על כל החברים. המשכילים מצאו כי הוא מאוד מעורה בספרות העולמית. ביום בהיר לקה בהתקף לב ונפטר כעבור שעתים. ההשתתפות בלוויה הייתה גדולה. רכז ועדת התרבות, בעצמו סופר, ספד לקנדי ליד הקבר הפתוח והפליג לדבר על הגורל היהודי בימינו, שקורע משפחות ומפרידה בין מקורבים. עמדה ליד הקבר גם האישה, שבאה לעתים לבקרו ונראתה מופתעת במקצת מדברי ההספד. אחרי הטקס ניגשו אליה וביקשו לדעת פרטים, על אודות קנדי, שלמעשה איש לא הכירו. היא לא ענתה ורמזה שהיא מנועה מלדבר, כביכול. "אינכם יודעים דברי" - כך אמרה והלכה לדרכה.

יום אחד הגיעו למשק שתי בחורות, עולות ממרוקו (בשנים אלו הגיעו לארץ עולים בודדים ממרוקו). טענו שהן תופרות ועבדו עבור החברה הגבוהה בחצר המלכות ברבאט. סידרו אותן למתפרה, כי תופרות מקצועיות תמיד היו חסרות. יום אחד נכנסה למתפרה חברת משק, בידיה בד משי אמיתי, שהשיגה, מי יודע מאין, אולי מאימה באודסה. פנתה לשתי התופרות החדשות: האם יוכלו לתפור שמלה מזה? אין בעיה, ניקח מידיה! אך במקום לחפש את סרט המדידה, לקחו את הבד, החזיקוהו סמוך לגוף האישה וקרעוהו בהתאם לקונטורים. כל הנוכחים במתפרה נדהמו - הבחורות צחקו, "ייהיה בסדר!" ואמנם, התוצאה הייתה מעל ומעבר למצופה. Haute Couture. מי שלא מאמין, ישאל את ותיקות אשדות!

אומרים שבין המרוויחים במלחמת העולם תפסה ארץ ישראל מקום שני אחרי מצרים. אך העושר אינו מתחלק באופן שווה, לרבות רווחי מלחמה. זה ניכר במצרים וגם בארץ ישראל. משפחות לא מעטות לא הסתדרו כלכלית, ולא זדוקא עולים חדשים. גם בשנות המלחמה האבטלה בערים הייתה ניכרת, ורבים ראו ברמת החיים הנמוכה יחסית בקבוץ מוצא עדיף על אי הוודאות של הקיום בעיר. המשק נטה לקבל משפחות מהעיר, אם היו בגיל מתאים ועם ילדים שיכלו להבטיח דור המשך. רצוי היה משלוח יד, אך הייתה מבוקשת גם השכלה. לא כל הניסיונות האלה הוכתרו בהצלחה. זכורה לי משפחת עגלון, שהגיע משכונת התקווה עם עגלה וסוס. כך הגיע וכך יצא כעבור כמה שבועות בחזרה, חפציו המעטים עמוסים על העגלה. לא הצליח להסתגל. גם משפחה חיפאית, נהג משאית ב"תחבורה", שנהנו מהרבה רצון טוב מצד חברי המשק הוותיקים, הסתלקה כעבור חצי שנה. וכך זוג המורים, שהאישה, יקית בשם לוטכין, ניסתה להתפטר מבעלה בעיסקת חליפין.

לא מעטים, בין המגיעים, כלל לא הבינו מה זה קבוץ וחברה קיבוצית. בחבורת הרווקים המושבעים במשק היה בחורצ'יק תימני, מוותיקי רועי הצאן, כבר לא מן הצעירים. יום אחד מישהו מצא עבורו שידוך, עלמה תימניה, גם היא לא בת עשרה, וכעבור ביקור או שניים בטאה רצון עז להינשא לו. החופה נערכה על זשא המשק. העלו מזורה, כבש נשחט ונצלה מעל האש, הכל במסורת התימנית. לאושר לא היה גבול. הבעיות התחילו, כשסידור העבודה ניסה למצוא עבור האישה מקום עבודה. בבכי